

ΟΥΤΕ ΘΕΟΣ ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΗΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ,
ΘΕΩΡΙΑΣ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

ΑΥΤΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ
ΤΗΣ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑΣ
ΔΕΝ
ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ.

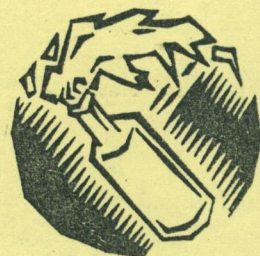
ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΗ
ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΟΥ!!!

ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ, ΓΕΝΑΡΗΣ 1997, ΤΕΥΧΟΣ 6

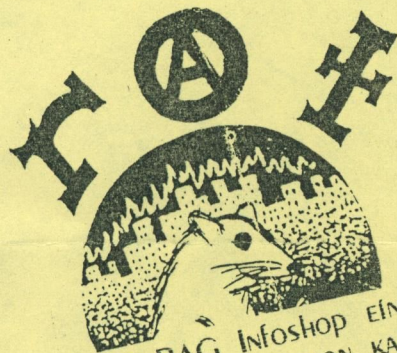
- Το "Framed" ("Σιγματοποιημένος") είναι ένα περιοδικό που εκδίδεται τέσσερις φορές το χρόνο κι ασχολείται με ζητήματα φυλακών, κρατικής καταστολής, αλληλεγγύης και δικαιοσύνης στην Αυστραλία σήμερα. Μια αξιόλογη πηγή πληροφοριών και ένας οδηγός νομικού χαρακτήρα για κάθε διωκόμενο από το κράτος. Για επαφές P.O.BOX K365, Haymarket 2000 New South Wales, Australia (email: breakout@nlc.net.au).

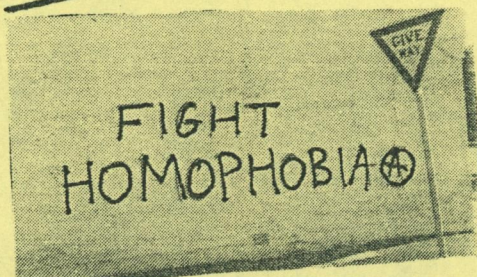
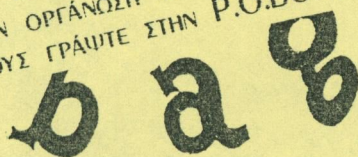
- Στις 17 Δεκέμβρη κρίθηκαν προφυλακιστέοι από το Δικαστήριο Ανηλίκων του Ίπουιτς του Κουήνσλαντ, δύο μικροί ιθαγενείς, ηλικίας 11 και 12 χρόνων, επειδή φέρεται να έφτυσαν την ανεξάρτητη βουλντίνα της περιφέρειας Οξλεϊ της ίδιας πολιτείας. Πολίν Χάνσον, η οποία με τις ρατσιστικές της δηλώσεις και κινήσεις τελευταία έχει προκαλέσει σάλο στη χώρα (και εναντίον των ιθαγενών των ιδιών), αλλά και άνοδο του ρατσιστικού και αντιμεταναστευτικού ρεύματος. Το Δικαστήριο όρισε να δικαστούν οι δύο ανήλικοι στις 30 Γενάρη 1997 κι έως τότε να μείνουν προφυλακισμένοι (!).

- Η Atheist Society (Αθεϊστικός Σύνδεσμος) είναι μια οργάνωση, η οποία οργανώνει διάφορες διαλέξεις επιστημονικού και φιλοσοφικού περιεχομένου, κατά τακτά χρονικά διαστήματα. Για περισσότερες πληροφορίες γράψτε στην G.P.O.BOX 1555P, Melbourne 3001, Victoria, Australia.

- Το RAT BAG Infoshop είναι μια αναρχική ομάδα στην Τασμανία, που ασχολείται με την οργάνωση υπαίθριων και περιφερόμενων αναρχικών βιβλιοπωλείων. Για επαφή μαζί τους γράψτε στην P.O.BOX126, CYGNET 7112, TASMANIA, AUSTRALIA.

Το "ΟΥΤΕ ΘΕΟΣ - ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΗΣ" κυκλοφορεί κατά ακανόνιστα χρονικά διαστήματα στη Μελβούρνη και διανέμεται δωρεάν, εφόσον οι συντελεστές της έκδοσης αυτής τάσσονται εναντίον της πώλησης κάθε ανατρεπτικής ιδέας και πληροφορίας, τόσο σε ελληνόφωνα άτομα στη Μελβούρνη, όσο και στην Ελλάδα, μέσω των εκεί αναρχικών ομάδων και ατόμων. Από το τεύχος αυτό, το "ΟΥΤΕ ΘΕΟΣ - ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΗΣ" θα κυκλοφορεί πιο συχνά και θα περιλαμβάνει κατά προτίμηση νέα και ειδήσεις από τους κοινωνικούς αγώνες στην Αυστραλία, καθώς και άλλα θέματα, κάθε φύσης, που βλέπουν το φως της δημοσιότητας στα αναρχικά και ριζοσπαστικά έντυπα της Αυστραλίας, Νέας Ζηλανδίας και γενικά της περιοχής της Ωκεανίας και του Ν.Α. Ειρηνικού. Παρόλα αυτά, αν οποιοσδήποτε ή οποιαδήποτε ήθελε να δημοσιεύσει κάτι στο έντυπο αυτό, είναι ευπρόσδεκτο, με τον όρο να μην προάγει ρατσισμό, σεξισμό, εξουσιασμό και κάθε είδους -ισμό και να κινείται στο πνεύμα και το γράμμα του εντύπου. Επίσης, η έκδοση αντιτίθεται στα λεγόμενα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, οπότε ο,τιδήποτε μπορεί να αναδημοσιευθεί, προς όφελος πάντα της προώθησης του αναρχικού ανατρεπτικού λόγου και πρακτικής στην ευρύτερη κοινωνία. Τέλος, εισηφορές, τόσο σε χρήμα, όσο και σε υλικό όπως γραφική ύλη, γραμματόσημα κ. ά. είναι καλοδεχούμενες.

Για επαφές: ΟΥΤΕ ΘΕΟΣ - ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΗΣ, P.O.BOX 199, East Brunswick 3057, Victoria, Australia.

- Τελευταία βρίσκονται και πάλι στο προσκήνιο οι σχέσεις των ιθαγενών της Αυστραλίας με την ομοσπονδιακή και τις πολιτειακές κυβερνήσεις της χώρας. Αφορμή η απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου, που με ψήφους 4-3, αποφάσισε ότι η φυλή Γουίκ (που είναι μόνο 2.000 άτομα περίπου), έχει κάθε νόμιμο δικαίωμα να ζητήσει πίσω και να εκμεταλλευθεί μια τεράστια έκταση στη Βόρεια Επικράτεια της Αυστραλίας. Την ίδια στιγμή, όμως, ενώσεις μεγαλογεωργών και μεφαλοκτηνοτρόφων που ελέγχουν τεράστιες εκτάσεις, που η τίτλοι κατοχής κι εκμετάλλευσής τους από τους δεύτερους αμφισβητούνται από τους ιθαγενείς, χαρακτήρισαν τραγική την απόφαση αυτή και κάλεσαν την κυβέρνηση να πάρει άμεσα μέτρα σταματήματος των ικανοποιήσεων των απαιτήσεων και των διεκδικήσεων των ιθαγενών. Οι ιθαγενείς έκαναν, με την προσφυγή τους αυτή στο Ανώτατο Δικαστήριο, χρήση του ειδικού νόμου, γνωστού ως Μάμπο, που αναγνωρίζει ότι η Αυστραλία πριν έρθουν οι λευκοί δεν ήταν άδεια χώρα, όπως ισχυρίζονται ακόμα και τώρα κάποιοι Αγγλοσάξωνες αποικιοκράτες, αλλά ότι ήταν οι πρώτοι κάτοικοί της, άρα και οι νόμιμοι κάτοχοι της γης αυτής. Η κυβέρνηση πιέζεται, επίσης, να αλλάξει αυτό το νόμο που ψηφίστηκε από την προηγούμενη κυβέρνηση του Εργατικού Κόμματος. Από πλευράς πολιτειακών κυβερνήσεων τις μεγαλύτερες πιέσεις προς την ομοσπονδιακή ασκούν αυτές της Βικτώριας και της Δυτικής Αυστραλίας, υποστηρίζοντας ότι βλάπτονται οι επενδύσεις τους και άλλα παρόμοια.

- Από τις 29 Δεκέμβρη 1996 έως τις 4 Γενάρη 1997 έγινε στη Μοάμα της Νέας Νότιας Ουαλίας το Confest αυτής της χρονιάς, οργανωμένο, όπως πάντα τα τελευταία 25 χρόνια, από το οικολογικό δίκτυο "Down to Earth". Το Confest είναι μια συγκέντρωση αναρχικών οικολόγων, χίππιδων και διαφόρων άλλων, όπου γίνονται διάφορα σεμινάρια, συζητήσεις και άλλα πάνω σε διάφορα θέματα που αφορούν κύρια τη φύση και τη σχέση της με τον άνθρωπο και το ανάποδο. Αποτελεί, δηλαδή, ένα φεστιβάλ, βασισμένο πάνω σε αναρχικές κι εναλλακτικές απόψεις για ζωή στη φύση.

- Στις 5 Γενάρη 1997 έγινε συγκέντρωση στο Apollo Bay του Geelong, επαρχιακής πόλης της Βικτώριας, η οποία κατέληξε σε πορεία διαμαρτυρίας στο δάσος Otway για την συνεχιζόμενη ασυλόγηστη κοπή δέντρων και τη σταδιακή καταστροφή του τοπικού περιβάλλοντος. Η όλη ενέργεια οργανώθηκε από την οικολογική οργάνωση "Friends of the Earth" ("Φίλοι της Γης") και τοπικές κινήσεις. Η εν λόγω οικολογική οργάνωση, για την καλύτερη οργάνωση ανάλογων διαμαρτυριών και άλλων ενεργειών, έχει οργανώσει το Forest Network (Δίκτυο Δασών), που είναι μια ομάδα δράσης, οργανωμένη ως ξεχωριστή συλλογική μέση στην εν λόγω οργάνωση. Το πιο σημαντικό περιεχόμενο της δράσης της είναι η οργάνωση άμεσων κινητοποιήσεων για σώσιμο δασών που απειλούνται. Το Δίκτυο Δασών συναντιέται κάθε Δευτέρα, στις 7 το βράδυ, στο βιβλιοπωλείο της Friends of the Earth, 312 Smith Street, Collingwood.

- Η "Food Not Bombs" ("Τροφή όχι Βόμβες") είναι μια αναρχική ομάδα, που προσφέρει χορτοφαγικό και υγιεινό φαγητό δημόσια σε άνεργους, άστεγους και χαμηλού εισοδήματος κόσμο κάθε Δευτέρα στην κεντρική πλατεία της Μελβούρνης και στο Saint Kilda, προάστιο της πόλης. Ανάλογη ομάδα έχει οργανωθεί τελευταία και στο Σίδνεϊ. Αν αναλογισθούμε ότι το αντίστοιχο δίκτυο στις διάφορες πόλεις των Η.Π.Α. και του Καναδά αντιμετωπίζει ήδη συλλήψεις, δίκες, φυλακίσεις και τη λύσσα των κρατικών διωκτικών μηχανισμών, ενώ η αντίστοιχη ομάδα εδώ στη Μελβούρνη έχει επανειλημμένα ενοχληθεί από φασίστες και άλλους ανάλογους κυρίους, τότε είναι επιβεβλημένη η αλληλεγγύη στην ομάδα αυτή. Γράψτε στην P.O.BOX 379, Brunswick Lower 3057, Victoria, Australia.

- Στις 13 Γενάρη έγινε η δίκη της Γουέντυ Μπέινγκερ, στο δικαστήριο του Geelong της Βικτώριας. Κατηγορείται για "εσκεμμένες καταστροφές" κατά τη διάρκεια της απεργίας των εργατών της E.P. Robinson. Οι εργάτες της εταιρείας αυτής επεξεργασίας μαλλιού προβάτων κατέβηκαν σε απεργία διαρκείας, όταν, θέλοντας να παραιτηθούν από την Αυστραλιανή Ένωση Εργατών, ένα συνδικάτο στην υπηρεσία των αφεντικών, που ποτέ δεν ενδιαφέρθηκε γι' αυτούς και τα προβλήματά τους, ενώθηκαν με την Ένωση Κουρέων Προβάτων κι Εργατών Υπαίθρου. Αλλά τότε απολύθηκαν όλοι μαζί από την διεύθυνση (!) κι έτσι κατέβηκαν στην απεργία. Η απεργία αυτή κράτησε πολύ καιρό και προκάλεσε κάποια επεισόδια με την αστυνομία, αλλά και την αλληλεγγύη και ανάλογες κινητοποιήσεις κι άλλων κλάδων καθώς και διαφόρων ομάδων. Η Γουέντυ Μπέινγκερ δραστηριοποιείται, επίσης, στο κίνημα αλληλεγγύης προς το λαό του Ανατολικού Τιμόρ.

Το περιοδικό NEXUS" περιλαμβάνει άρθρα για συνωμοσίες καθώς και το "ανεξήγητο". Εδώ θα βρείτε εν ολίγοις μερικά από τα ανεξήγητα γεγονότα όσον αφορά το "NEXUS" και τους δεσμούς του με τους ακροδεξιούς ρατσιστές καθώς και με το κίνημα των πολιτοφυλακών στις ΗΠΑ.

ΜΕΡΙΚΕΣ

ΑΓΝΩΣΤΕΣ

Το "NEXUS" δημοσίευσε μια ιστορία σε τέσσερα μέρη σχετικά με τους τραπεζικούς λογαριασμούς και όπου ο Χίτλερ κι ο Μουσολίνι ονομάζονταν ως οι τελευταίοι που θα μπορούσαν να σταματήσουν τους "τοκογλύφους" Εβραίους τραπεζίτες. Μάλιστα κάποιες σημειώσεις στο τέλος του κειμένου προτείνουν στους αναγνώστες να διαβάσουν κάποια βιβλία, όπως το "Λευκή Αμερική" και το "Τευτονική Ένωση", που είναι από τα πιο δημοφιλή στους κόλπους της Κου Κλουξ Κλαν.

Το "NEXUS" έχει συμπεριλάβει άρθρα επιφανών αρχηγών της αμερικάνικης πολιτοφυλακής στις εκδόσεις του, όπως του Μαρκ Κόρνκε (γνωστού ως ο "Μαρκ από το Μίτσιγκαν"), που είχε συλληφθεί αρχικά ως ύποπτος για το βομβισμό στην Οκλαχόμα, καθώς και άρθρο της Λίντα Τόμσον, που είναι γενική υπασπιστής της πολιτοφυλακής των ΗΠΑ και που κάλεσε σε ένοπλη διαδήλωση στο Κογκρέσο και τη σύλληψη των μελών του για προδοσία(!).

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

ΓΙΑ

Το "NEXUS", επίσης, περιλαμβάνει αποσπάσματα από το "SPOTLIGHT" ("Προβολέας"), μια ακροδεξιά εφημερίδα, που ασχολείται με τον "ρεβιζιονισμό του Ολοκαυτώματος". Περιλαμβάνει, ακόμα, διαφημίσεις ακροδεξιών ομάδων, ομάδων που ασχολούνται με την προαγωγή των ιδεών της λευκής υπεροχής και που πιστεύουν ότι οι Αγγλοσάξωνες είναι ο περιούσιος λαός και οι Εβραίοι ενέχυρα του διαβόλου.

Οι διανομείς του "NEXUS" στη Βρετανία συνεργάζονται με το Ντέιβιντ Αϊκ στη συγγραφή του κεφαλαίου του βιβλίου του, που αναφέρεται στο Ολοκαύτωμα. Το βιβλίο αυτό του Αϊκ κάνει λόγο για μια "παγκόσμια εβραϊκή κλίκα", για τους δύο παγκόσμιους πολέμους, τη Ρωσική Επανάσταση και την άνοδο του Χίτλερ. Επίσης, την "εβραϊκή κλίκα" την ονομάζει και "ανελέητη, άρρωστη και διαβολική". Ο Αϊκ θεωρεί τις δίκες των "ναζί στη Νυρεμβέργη" μια προσβολή της φυσικής δικαιοσύνης". Εξαίρει, επιπλέον, το Γάλλο αρνητή του Ολοκαυτώματος, Πωλ Ρασινιερί, που κι αυτός απορρίπτει τις αναφορές των επιζώντων από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ως "άρρωστες από φυσικής πλευράς φλυαρίες".

ΤΟ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Στο βιβλίο του Αϊκ βρίσκει κανείς διευθύνσεις ακροδεξιών ομάδων κι εκδόσεων, όπως της ναζιστικής ομάδας "Combat 18", η οποία έχει επαινέσει αρκετά τη δουλειά του Αϊκ. Το ίδιο το "NEXUS" λέει ότι το βιβλίο του Αϊκ είναι "ένα βιβλίο που πρέπει οπωσδήποτε να διαβαστεί". Το προηγούμενο βιβλίο του Αϊκ αναφερόταν στα περιβόητα αντιεβραϊκά πλαστογραφημένα "Πρωτόκολλα των σοφών της Σιόν", ένα βιβλίο που βοήθησε ο Χίτλερ να δικαιολογήσει το Ολοκαύτωμα.

"NEXUS"

Ο εκδότης του "NEXUS", Ντάνκαν Ρόουντς, είναι φίλος του Όμπερτ Πας, που εκδίδει το περιοδικό "NEW DAWN" ("Νέα αυγή"), στην Αυστραλία και που έχει μια αξιολογη ιστορία ακροδεξιάς δραστηριότητας στη χώρα αυτή. Μάλιστα ήταν ο αυστραλός αντιπρόσωπος στην παγκόσμια συνωμοτική ομάδα "ARIAN NATIONS" ("Άρεια Έθνη"). Στα μέσα της δεκαετίας του 30 αυτοκόλλητα με την επιγραφή "Πάλεψε για τα δικαιώματα των λευκών τώρα" κυκλοφορούσαν από την ταχυδρομική θυρίδα του Πας. Ο Πας κι ο Ρόουντς έχουν ταξιδεύσει μαζί στη Νιβύη, ενώ ο Πας βοήθησε στη διεύθυνση του ταξιδιού του αρχηγού του βρετανικού ρατσιστικού Εθνικού Μετώπου στη χώρα αυτή.

* Τα στοιχεία αυτά είναι παρμένα από το "OPEN EYE" ("Ο Ανοιχτομάτης"), περιοδικό έρευνας που περιλαμβάνει άρθρα του Νοάμ Τσόμσκι, του Τιμ Λανγκ, της Βαντάνα Σίβα και άλλων.

Όποιος ενδιαφέρεται μπορεί να προμηθευτεί φωτότυπημένα άρθρα και άλλων ανάλογων περιοδικών, όπως το "NEW STATESMAN" και το "NEW MOON", καθώς και άρθρα για το Γκίβιντ Αϊκ, το ναζισμό της Νέας Εποχής κ.ά.

Η διεύθυνσή του "OPEN EYE" είναι:
BM OPEN EYE, LONDON WCIN3XX, ENGLAND.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΑΠΟΔΗΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Έστω και καθυστερημένα - αφού πλέον η ίδρυση και λειτουργία του κεντρικού και των περιφερειακών Συμβουλίων Απόδημου Ελληνισμού (Σ.Α.Ε.), ανά τον κόσμο είναι γεγονός - θα προσπαθήσουμε μέσα από το παρόν κείμενο να δώσουμε κάποιες-διαφορετικές απ' όσες έχουν εκφραστεί έως τώρα μέσα από τον έντυπο και ηλεκτρονικό ελληνικό και ομογενειακό τύπο - παραμέτρους, οι οποίες διέπουν όχι μόνο το Σ.Α.Ε. ως θεσμό "αυτοοργάνωσης" των απόδημων Ελλήνων ανά τον κόσμο, αλλά και τις συνθήκες και αναγκαιότητες εκείνες που επέτρεψαν στην ελληνική κυβέρνηση τη δημιουργία του.

Αν και τελευταία εκφράζονται κάποιοι φόβοι ότι το Σ.Α.Ε. ως τέτοιο έχει αποτύχει, ωστόσο οι αρχικοί σχεδιασμοί σε τίποτα δε χάνουν την ισχύ τους, ούτε υποστέλλονται οι σημαίες του εκσυγχρονισμού και άλλων συναφών ιδεολογημάτων και κρατικών εγχειρημάτων.

Θα πρέπει να γίνει σαφές από την αρχή ότι νομικίστικα ή άλλα τέτοια τερτίπια δεν πρόκειται να μας απασχολήσουν εδώ, στο βαθμό που αυτά δεν είναι τίποτα άλλο παρά στάχτη στα μάτια των αποδήμων και διαιωνίζουν το μύθο της περίφημης "αυτοοργάνωσής" τους, που κατά κόρον η ελληνική κυβέρνηση, πριν ένα περίπου χρόνο, δια στόματος του τότε υφυπουργού Εξωτερικών, Γρ. Νιώτη, και άλλων "αρμοδίων" στην Ελλάδα και στους κύκλους των ίδιων των αποδήμων, διατυμπάνιζε. Δεν πρόκειται να μας απασχολήσουν, επίσης, οι διατάξεις και τα άρθρα των συνταγμάτων της Ελλάδας, των Η.Π.Α., του Καναδά, της Αυστραλίας, της Γερμανίας και άλλων χωρών όπου διαμένουν κι εργάζονται Έλληνες και πως αυτά ερμηνεύουν το ζήτημα της συμμετοχής πολιτών ή υπηκόων του ενός κράτους σε θεσμοθετημένα όργανα ενός άλλου κράτους. Αυτά τα αφήνουμε σ' αυτούς που αρνούνται να δουν κατάματα την πραγματικότητα, που αρνούνται να προβούν σε μια ριζική ανάλυση και να φέρουν στο φως την πραγματική διάσταση και την ουσία οργάνων, όπως το Σ.Α.Ε., σ' αυτούς που ταυτίζονται με τις βλέψεις της εκάστοτε

κυβερνητικής κλίκας και των σχεδίων της.

Τρία είναι, πιστεύουμε, τα κύρια ερωτήματα, στα οποία θα πρέπει να προσπαθήσουμε να απαντήσουμε και τα οποία θα πρέπει να απασχολήσουν σοβαρά τους Έλληνες της διασποράς ως προς το Σ.Α.Ε., τη συγκρότηση και τους στόχους του. (Όταν λέμε Έλληνες της διασποράς δεν εννοούμε αυτούς τους θλιβερούς που σέρνονται πίσω από τον αρχιεπίσκοπο ή τον κάθε πολιτικάντη, αυτούς τους θλιβερούς που κατέχουν αξιώματα στις παροικιακές κι ομογενειακές οργανώσεις της Αυστραλίας ή των άλλων χωρών υποδοχής, αλλά την πλειοψηφία των αποδήμων, αυτών που ακολουθούν, που εκτελούν και που δε συμμετέχουν στα κέντρα των αποφάσεων).

Γιατί συγκροτήθηκε το Σ.Α.Ε., τη στιγμή που η Ελλάδα ως αναπόσπαστο κομμάτι της βαλκανικής χερσονήσου, τείνει να παίξει έναν από τους πρωταγωνιστικούς ρόλους στην περιοχή (κι ως ένα βαθμό το έχει ήδη πετύχει), σύμφωνα με τα προδιαγεγραμμένα της Νέας Τάξης Πραγμάτων;

Ποιός είναι ο τελικός στόχος της συγκρότησης του Σ.Α.Ε. και γιατί η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ αποφάσισε να βάλει και τους απόδημους στο παιχνίδι;

Ποιά είναι η συμβολή και ο ρόλος της Θεσσαλονίκης στην "πανεθνική αυτή πανστρατιά";

Φυσικά θα ήταν τραγικό σφάλμα και καιροσκοπισμός να περιμέναμε από τους κάθε λογής παροικιακούς μας ηγέτες, ηγετίσκους, παράγοντες και παραγοντίσκους κάθε χρώματος κι απόχρωσης να μας πουν έξω από τα δόντια τα πάντα όσα παίζονται ή θα παιχθούν ακόμα γύρω από την υπόθεση Σ.Α.Ε., να μας πληροφορήσουν και να μας ενημερώσουν ανοιχτά, για τα πάντα που έχουν σχέση μ' αυτό το όργανο. Αυτοί μόνο για τα δωρεάν εισιτήρια που οδηγούν κάθε τόσο στη Θεσσαλονίκη νοιάζονται, για μια περίοπτη θεσούλα στα ομογενειακά Μ.Μ.Ε. και για μια φωτογραφία με τον τάδε ή το δείνα εκπρόσωπο των 300 κυφώνων και τεμπελχανάδων του ελληνικού κοινοβουλίου ή οποιονδήποτε άλλο που περνιέται για επίσημος.

Ας μη γελιόμαστε. Πίσω από τη βιτρίνα των ψευτοεκκλησιαστικών ζητημάτων ή των άλλων προβλημάτων, που έντεχνα δημιουργούνται και προωθούνται για να κρατούν διχασμένες τις απανταχού ελληνικές παροικίες, πέρα από τα υποτιθέμενα προβλήματα που φέρνουν στην επιφάνεια οι κάθε είδους ηγέτες και παράγοντες για να αποσπούν την προσοχή όλων εμάς των υπολοίπων από τα πραγματικά μας προβλήματα και να κάνουν καλύτερα και περισσότερο αθόρυβα τις βρωμοδουλειές τους, υπάρχουν και μερικές αλήθειες, που πρέπει να ξέρουμε, αν πράγματι είμαστε διατεθειμένοι να δούμε με κριτικό μάτι την όλη ιστορία που λέγεται Σ.Α.Ε., ή οποιαδήποτε άλλη παρόμοια και να αντικρίσουμε τις πραγματικές της παραμέτρους.

Το ότι οι διάφορες κυβερνήσεις, όπως και η ελληνική, δημιουργούν όργανα τύπου Σ.Α.Ε. ή όπως αλλιώς, δεν είναι κάτι ξένο από τη φύση τους να επεκτείνουν και να ενδυναμώνουν το ρόλο τους πάνω στην κοινωνία. Γι' αυτό και θα ήταν ολέθρια παράλειψη αν δεν εξετάζαμε τη συγκρότηση του Σ.Α.Ε. σε σχέση με τη γενικότερη πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα, στη Βαλκανική και κατ' επέκταση στην Ευρώπη και σε σχέση με το γενικότερο πρόταγμα των διεθνών κέντρων εξουσίας που ακούει στο όνομα Νέα Τάξη Πραγμάτων ή όπως αλλιώς.

Η ανικανότητα του κρατικού καπιταλιστικού (κομμουνιστικού) συστήματος διαχείρισης της εξουσίας να ανταπεξέλθει στους όρους του ανταγωνισμού με την τεχνολογική εξέλιξη του δυτικού συστήματος καθώς και τις δυνατότητες ελέγχου των κοινωνιών και άσκησης της εξουσίας που αυτή συνεπάγεται, οδήγησε στην κατάρρευσή του, κάτι που απελευθέρωσε παμπάλαιες δυναμικές και αντιπαραθέσεις, σχηματοποιώντας το σύγχρονο παζλ της Ευρώπης. Ένα παζλ κρατών και κρατιδίων, που καθώς διαποτίζεται από ισχυρότατα εθνολογικά, πολιτισμικά και στρατιωτικά συμφέροντα, δημιουργεί

εκρηκτικούς συνδυασμούς, τοποθετημένο δίπλα στο μεγαλύτερο όραμα των αρχόντων της Ευρώπης, που είναι η ευρωπαϊκή ενοποίηση.

Και η πορεία προς την ενοποίηση αυτή οδηγεί αναπόφευκτα σε κάποια αδιέξοδα, που στο επίκεντρό τους βρισκόταν και βρίσκεται ο σε εξέλιξη πριν λίγο καιρό - και τώρα με άλλη μορφή - Τρίτος Βαλκανικός Πόλεμος.

Η Ελλάδα, ένας γεωγραφικός και στρατηγικός χώρος, ένα σταυροδρόμι

τριών ηπείρων και πολυάριθμων λαών, είναι ένα κράτος, που όπως και κάθε κράτος από τη φύση του είναι επεκτατικό, εκμεταλλευόμενο τη θέση του και την ευρωστία του έναντι των άλλων κρατών της Βαλκανικής, αγωνίζεται να δημιουργήσει τους όρους για να παίξει ηγεμονικό ρόλο στην περιοχή. Κι αυτό προσπαθεί να πετύχει, μέσω ενός τεράστιου σε έκταση σχεδιασμού που εκπορεύεται από το σύνολο των κρατούντων τάξεων και κοινωνικών στρωμάτων (πολιτικών, επιχειρηματιών, τεχνοκρατών κ.ά.).

Παρακολουθώντας τα γεγονότα αυτά κάτω από αυτό το πρίσμα και δεδομένων των τρομακτικών δυνατοτήτων που ανοίγονται για το ελληνικό κράτος και του τέλους της ρωσικής κυριαρχίας και της κομμουνιστικής διακυβέρνησης, αρχίζουμε να κατανοούμε το ρόλο που καλείται να διαδραματίσει η Θεσσαλονίκη και η Βόρεια Ελλάδα στην υλοποίηση του τεράστιου αυτού σχεδιασμού, σε σχέση με τη ζωτική θέση της Μακεδονίας (με την έννοια ότι μπορεί να αποτελέσει το ορμητήριο για οικονομική επέκταση και κυριαρχία στις χώρες της Βαλκανικής, που, βέβαια, είναι και μια άλλη παράμετρος του λεγόμενου Μακεδονικού Ζητήματος που επιμελώς κρύβουν οι κυβερνώντες).

Φυσικά, επιχειρείται να δημιουργηθεί - και έχει ήδη δημιουργηθεί - το κατάλληλο κλίμα ενθάρρυνσης και υποστήριξης των Ελλήνων επιχειρηματιών (βλέπε πρόσφατη σύσκεψη τέτοιων επιχειρηματιών από κοινού με τους μεγαλοκαρχαρίες Βαρδινογιάννη - Κόκκαλη). Και εννοούμε, βέβαια, των Ελλήνων αυτών βιομηχάνων κι επιχειρηματιών, που ήδη έχουν αρχίσει να κάνουν χρυσές δουλιές στα Βαλκάνια, εκμεταλλευόμενοι το ταπεινωμένο, αποπροσανατολισμένο και φτηνό εργατικό δυναμικό, συνεχίζοντας, ωστόσο, να πιέζουν για όλο και μικρότερες αποδοχές κι περισσότερες απολύσεις στο εσωτερικό της Ελλάδας. Η συνεχής διείσδυση των ελληνικών τραπεζών στα Βαλκάνια δεν έχει προηγούμενο, ενώ στη Θεσσαλονίκη σχεδιάζεται η ίδρυση χρηματιστηρίου αξιών κι εμπορευμάτων, με στόχο τη δημιουργία μιας Βαλκανικής αγοράς, με κινητήρια δύναμη τη δραχμή, η οποία σε χώρες όπως η Αλβανία και η Βουλγαρία είναι σαν το μάρκο στην Ανατολική και Κεντρική Ευρώπη ή σα το δολάριο στον κόσμο.

Αυτή είναι η εγκληματική φύση του κεφαλαίου. Αφού βλέπει ότι κοινωνικά

έχει τη δυνατότητα, δε σταματά ποτέ να απομυζά όσα περισσότερα μπορεί. Ταυτόχρονα, διατηρεί κι ένα ποσοστό ανεργίας, για να κρατά σε διαρκή ομηρία, τόσο αυτούς που εργάζονται, όσο κι αυτούς που είναι ήδη άνεργοι, εξωθώντας τους, προκειμένου να επιβιώσουν, να ενταχθούν στα γρανάζια του συστήματος της μισθωτής εργασίας (σκληριάς) ή της εργασίας με το κομάτι ή αλλιώς.

Η επέκταση της οικονομικής κυριαρχίας του ελληνικού κράτους δε στοχεύει μόνο στα Βαλκάνια, αλλά και στις χώρες της πρώην ΕΣΣΔ. Έχουν ήδη πραγματοποιηθεί σημαντικές προσεγγίσεις Ελλήνων επιχειρηματιών με τη Ρωσία και ειδικά τα κράτη του Εύξεινου Πόντου. Προκειμένου να υποστηριχθεί αυτή η εκμεταλλευτική δραστηριότητα, που ήδη βρίσκεται σε εξέλιξη, δημιουργείται, με έδρα τη Θεσσαλονίκη, η Παραευξείνια Τράπεζα Ανάπτυξης και Εμπορίου, στην οποία συμμετέχουν όλες οι χώρες του Εύξεινου Πόντου. Η τράπεζα αυτή στην αρχή θα έχει Τούρκο πρόεδρο και Βούλγαρο αντιπρόεδρο, αλλά οι χώρες - μέλη θα εναλλάσσονται στην προεδρία. Έτσι, όλοι τους θα φάνε από την εκμετάλλευση των λαών τους. Άλλο ένα δείγμα, βέβαια, του πόσο καλά ξέρουν να τα βρίσκουν οι κυβερνώντες μεταξύ τους. Και να μη ξεχνάμε, επίσης, ότι η Τσιλέρ υπήρξε μαθήτριά του Α. Παπανδρέου στην Αμερική (...).

Για όλα αυτά χρειάζεται ένα κέντρο, που να προωθεί και να συντονίζει όλες αυτές τις κινήσεις. Κι αυτό το ρόλο φαίνεται ότι έχει αναλάβει το Υπουργείο Μακεδονίας - Θράκης, που αναβαθμίζεται ανάλογα. Έτσι, στο Υπουργείο αυτό έχει δημιουργηθεί Γραφείο Βαλκανικών Υποθέσεων, για να ξεπερνιούνται γρήγορα τα προβλήματα και Γραφείο Ευρωπαϊκών Υποθέσεων, για τη στήριξη όσων θέλουν να συμμετάσχουν σε ευρωπαϊκά προγράμματα. Από την άλλη, εκτός από

την όλη υποδομή που στήνεται, η Θεσσαλονίκη μετατρέπεται σε κέντρο αποφάσεων και όχι απλά σε κέντρο διεκπεραίωσης, όπως ήταν έως τώρα, των αποφάσεων που παίρνονται στην Αθήνα.

Προξενεία χωρών, έργα υποδομής κι εκσυγχρονισμού της πόλης, στήσιμο επιχειρήσεων κάθε είδους και κάθε εθνικότητας, αναβάθμιση της πολιτιστικής (Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης για το 1997), εκπαιδευτικής και οικονομικής ζωής της πόλης, είναι πράγματα και καταστάσεις που ήδη βρίσκονται σε εξέλιξη στην πόλη.

Μέσα απ' όλο αυτό το σκηνικό και τον τεράστιο αυτό σχεδιασμό, χρειάζεται και η δημιουργία του κατάλληλου ψυχολογικού ή άλλου αναγκαίου κλίματος, ώστε η κοινωνία να δεχθεί απόλυτα και όσο το δυνατόν ανώδυνα, τα όσα εξελίσσονται. Έτσι, λοιπόν, το πρώτο που το ελληνικό κράτος και κεφάλαιο κάνει, προκειμένου να εξασφαλίσει την ευρεία συναίνεση και ανοχή των ανθρώπων, οι οποίοι καλούνται να στηρίξουν όλο αυτό τον μηχανισμό, που ήδη έχει αρχίσει και υφίσταται και διαρκώς επεκτείνεται, εκσυγχρονίζεται, αναβαθμίζεται και στελεχώνεται, είναι να συγκαλύψει τον απάνθρωπο και αντικοινωνικό της χαρακτήρα.

Από τη μια ήταν η προώθηση του λεγόμενου Μακεδονικού Ζητήματος και του άκρατου εθνικισμού, μέσω της διοργάνωσης τόσων και τόσων συλλαλητηρίων. Άλλωστε, το παιχνίδι του εθνικισμού είναι κοινωνικά εύπεπτο, αποπροσανατολίζει την κοινωνία από τη συνεχή επιθετικότητα της τεχνο - κεφαλαιοκρατικής εξουσίας κι είναι μια πρώτης τάξης προπαρασκευή για τους μελλοντικούς ήρωες του πολέμου που θα σφαγιαστούν πρόθυμα, γινόμενοι πειραματόζωα για τα νέα οπικά συστήματα των στρατοκρατών. Κι εδώ μη ξεχνάμε και την άγρια καταπίεση των λαών, εθνοτήτων και κοινωνικών μειονοτήτων, που τυχαίνει να

barricade books

and Info Shop

115 Sydney Road, Brunswick 3056

βρίσκονται κάτω από την εδαφική και διοικητική εποπτεία του ελληνικού κράτους (Έλληνες, Τούρκους, Σλάβους, Πομάκους, Τσιγγάνους, Γύφτους, μετανάστες κ.ά.).

Το ελληνικό κράτος και κεφάλαιο χρειάζεται συμμάχους και συνοδοιπόρους. Και ξέροντας ότι ανά πάσα ώρα και στιγμή υπάρχει το ενδεχόμενο να συναντήσει τεράστιες αντιδράσεις, κοινωνικά ξεσπάσματα κι αντιστάσεις στο εσωτερικό (όπως δύο φορές πρόσφατα με τους αγρότες και άλλα κομμάτια της κοινωνίας), προσπαθεί να αποκτήσει, με κάθε τρόπο - βίαιο ή ειρηνικό - τη συναίνεση όλων των Ελλήνων, είτε αυτοί ζουν στο εσωτερικό, είτε στο εξωτερικό. Έχοντας, έτσι, καταστρώσει τα σχέδιά του, έχει ήδη συμπεριλάβει σε αυτά και τους απόδημους Έλληνες. Αυτούς τους οποίους πριν μερικές δεκαετίες το ίδιο αυτό κράτος (άσχετα ποιός ήταν ο εκάστοτε διαχειριστής της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας), τους ξέβρασε ως παρείσακτους, τώρα τους καλεί σε πανστρατιά, τους αναγορεύει

σε σημαντική δύναμη του έθνους, γνωρίζοντας, φυσικά, ότι αποτελούν μια τεράστια οικονομική κι επιχειρηματική δύναμη, αλλά και μια επιστημονική και τεχνοκρατική οντότητα, που μπορεί να συντελέσει τα μέγιστα στη σχεδιαζόμενη και ήδη συντελούμενη επίθεση στα Βαλκάνια και την Ανατολική Ευρώπη. Για να εκμεταλλευθεί, όμως, τη δύναμη αυτή χρειάζεται να την ελέγξει, να την ποδηγήσει, για να εξασφαλίσει την αμέριστη συναίνεσή της.

Έτσι, το Συμβούλιο Απόδημου Ελληνισμού, παρόλα τα προβλήματα και τις στασιμότητες που έχουν παρουσιασθεί στους κόλπους του ως προς την επίτευξη των στόχων που έχει αναλάβει, είναι το πρώτο και καλά σχεδιασμένο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση. Το ελληνικό κράτος και κεφάλαιο ποτέ δεν ενδιαφέρθηκαν για τα προβλήματα των αποδήμων υπηκόων του. Γιατί να ενδιαφερθεί, λοιπόν και τώρα; Αλλά για να αποσπάσει τη συναίνεσή τους στα σχέδιά του χρειάζεται να ωραιοποιήσει τις κινήσεις και την πολιτική του στα μάτια τους. Έτσι, χρησιμοποιεί διάφορους τρόπους γι' αυτά ακριβώς για να συγκαλύψει τον απάνθρωπο κι αντικοινωνικό του χαρακτήρα. Προθυμοποιείται ξαφνικά να επιλύσει όλα τα ανοιχτά και κρίσιμα προβλήματα των αποδήμων, αυτά που έχουν σχέση κι εξαρτώνται άμεσα από την εκάστοτε ελληνική κυβερνητική πολιτική στο χώρο αυτό, όπως συνταξιοδοτικό, στρατιωτικό,

εκπαιδευτικό και άλλα.

Και χρειάζεται, το ελληνικό κράτος και κεφάλαιο, όσο ποτέ άλλοτε αυτή την προβολή αυτής της υποτίθεται ανακαινισμένης πολιτικής σε σχέση με τους απόδημους.

Στην κατεύθυνση αυτή:

1) Ενισχύεται κι εδραιώνεται ο ρόλος των τοπικών κι ομογενειακών Μ.Μ.Ε., με αποκορύφωμα τη δημιουργία του Βαλκανικού Κέντρου Τύπου εδώ κι πάνω από ένα χρόνο, με έδρα τη Θεσσαλονίκη, 2) Αναδεικνύεται σε σφόδρα σημαντικός ο ρόλος της Θεσσαλονίκης ως Πολιτιστικής Πρωτεύουσας της Ευρώπης για το 1997, με όλα, φυσικά, τα επιακόλουθα, 3) Αναπτύσσονται σχεδιασμοί για να γίνει η πόλη αυτή περισσότερο λειτουργική για το ρόλο της ως κέντρου των σχεδιασμών αυτών που καλείται να παίξει. Οι λειτουργίες του κεφαλαίου, δηλαδή, συγκεντρώνονται σε συγκεκριμένα σημεία κι οργανώνονται κατάλληλα, έτσι ώστε να γίνουν πιο αποδοτικές, 4) Δημιουργούνται αρκετά έργα υποδομής, αλλά και αρκετά άλλα έργα βιτρίνας. Αυτά περιλαμβάνουν και δημιουργία οικισμών όπου θα μένουν τα μέλη της αστικής τάξης όπου θα συρρεύσει στην πόλη (όπως στο Χορτιάτη). Ο διαχωρισμός, δηλαδή, θα γίνει πολύ πιο σαφής. Από τη μια αυτοί που θα παίρνουν τις αποφάσεις και θα μένουν μακριά από την πόλη, προστατευόμενοι κι από την άλλη οι υποτακτικοί που θα μένουν στην ίδια την πόλη και θα υφίστανται την καθημερινή μизέρια κι αθλιότητα.

Αυτά είναι τα βασικά σημεία της υπόθεσης Βαλκάνια, Θεσσαλονίκη και Συμβούλιο Απόδημου Ελληνισμού και της σχέσης μεταξύ τους. Κάποιες απόψεις που εκστομίζονται από εδώ κι από κει, σχετικά με το εκκλησιαστικό ζήτημα στην Αυστραλία, στην Αμερική κ.ά., είναι για να ρίξουν στάχτη στα μάτια των αποδήμων. Όχι πως αυτά τα ζητήματα δεν έχουν τη δική τους βαρύτητα, αλλά δημιουργήθηκαν από μια χούφτα παραγοντίσκους στις τάξεις των απόδημων, για να αποσπάσουν την προσοχή των υπόλοιπων από τα πραγματικά τους προβλήματα. (Αλλά αυτό είναι ένα διαφορετικό θέμα).

Ο αγώνας για μια ελεύθερη ζωή περνά μέσα από τον αγώνα ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή εξουσίας, μέσα από την άμεση αντίσταση ενάντια στις εκάστοτε επιλογές του κράτους και του κεφαλαίου, όχι μόνο του ελληνικού, αλλά και του διεθνούς. Γι' αυτό η άμεση επίθεση κι αντίσταση σε οτιδήποτε συνθέτει αυτή την καθημερινή μизέρια κι

αθλιότητα θεωρείται επιβεβλημένη, την στιγμή που αποτελούν συστατικά μέρη της συνολικής κρατικής κι εξουσιαστικής λογικής και πρακτικής. Κι ένα απ' αυτά τα μέρη είναι και το Συμβούλιο Απόδημου Ελληνισμού και η μετέπειτα Παγκόσμια Συνέλευση Ελληνισμού, που θα ακολουθήσει (αν, βέβαια, κρίνει το ελληνικό κράτος και κεφάλαιο ότι επίγει η δημιουργία του οργάνου αυτού). Και ως τέτοιο θα πρέπει να καταπολεμηθεί. Γιατί, απλούστατα, αποτελεί ένα ακόμα κρατικό θεσμό υποταγής κι εμετάλλευσης.

Όσο για τα κλάματα και τις διαμαρτυρίες κάποιων ελληνόφωνων αριστερών υπολειμμάτων της Αυστραλίας, που μέσω κάποιων οργανισμών - σφραγίδων απαιτούν (μάλλον επαιτούν) ένα κοματάκι από την πίτα που λέγεται Σ.Α.Ε., ή για τις διαμαρτυρίες τους γιατί το εκκλησιαστικό κατεστημένο και το παπαδαριό τους θεωρεί λιγότερο Έλληνες και λιγότερο χριστιανούς απ' τους εαυτούς τους (!), το μόνο που έχουμε να πούμε είναι ότι είναι πράγματι αξιολύπητοι. (Αλλά με αυτούς και με τα τερτίπια τους θα ασχοληθούμε σε άλλο κείμενό μας).

Τελειώνοντας, να υπενθυμίσουμε ότι η κοινωνία δεν έχει ανάγκη από Σ.Α.Ε., ή από τον ένα ή τον άλλο θεσμό, ή από αυτόκλητους αντιπροσώπους και σωτήρες που θα αποφασίζουν γι' αυτήν και χωρίς αυτήν. Έχει ανάγκη ελευθερίας και γι' αυτήν πρέπει να αγωνιστεί με κάθε μέσο, ενάντια στους εχθρούς του ανθρώπινου γένους.

(* Για τη συγγραφή του κειμένου χρησιμοποιήθηκαν και κάποια αποσπάσματα από το αναρχικό περιοδικό της Θεσσαλονίκης "ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΣΕ ΣΤΑΣΗ", τεύχος 1, Απρίλης 1994 και συγκεκριμένα από το άρθρο με τίτλο "Οι σχεδιασμοί των εξουσιαστών για τη Θεσσαλονίκη και τη Βόρεια Ελλάδα και η αναγκαιότητα της κοινωνικής αντίστασης". Στοιχεία που, όμως, εξακολουθούν να είναι επίκαιρα και να εξελλίσσονται).

All Politicians are Evil

but Some are More Evil than Others

"Οι πολιτικοί είναι κακοί, αλλά μερικοί είναι πιο κακοί από τους άλλους", λέει το αφισάκι που κυκλοφόρησε πριν λίγο καιρό στη Μελβούρνη, κατά το "Όλα τα ζώα είναι ίσα μεταξύ τους, αλλά μερικά ζώα είναι πιο ίσα από τα υπόλοιπα" στη "Φάρμα των ζώων" του Τζ. Όργουελ. Στη φωτογραφία, στη μέση, η περιβόητη Πολίν Χάνσον, η ανεξάρτητη βουλευτίνα, που με τις ρατσιστικές της δηλώσεις και την όλη της δραστηριότητα έχει ξεσηκώσει σάλο στην Αυστραλία τελευταία.

P.O. Box 150 East Brunswick
Victoria Australia 3057

Anarres Books

ΟΙΚΟ - ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Το θέμα του φασισμού της Νέας Εποχής έχει πρόσφατα τεθεί κάτω από το αυξανόμενο ενδιαφέρον κι έχει μπει στο στόχαστρο διαφόρων πλευρών. Η περισσότερο αξιοσημείωτη απ' αυτές τις πλευρές είναι το περιοδικό "OPEN EYE" ("Ο Ανοιχτομάτης"), που έχει κάνει μια αξιόλογη δουλειά για φασίστες του τύπου Ντέιβιντ Αϊκ καθώς και το νέο βιβλίο "Ecofascism. Lessons from the German experience" ("Οικοφασισμός. Μαθήματα από τη γερμανική εμπειρία").

Ενώ το βιβλίο αυτό δεν αποτελεί τη σπουδαιότερη εργασία που έχει υπάρξει μέχρι στιγμής πάνω στο ζήτημα (είναι αρκετά απλοϊκό, αραιό και σε κάποια κεφάλαιά του αντανακλάται ένας ύποπτα υποκειμενικός θαυμασμός για το Μάρραιν Μπούκτιν, μιας και μια από τους συγγραφείς του βιβλίου τυχαίνει να είναι και η σύζυγός του), εν τούτοις αποτελεί μια σοβαρή εισαγωγή σε ένα παραμελημένο ζήτημα, όπως αυτό του οικοφασισμού.

Ως οικοφασισμός μπορεί να οριστεί η χαλαρή συνένωση εννοιών και πρακτικών, όπως η οργανική καλλιέργεια, η χορτοφαγία και η λατρεία της φύσης με ένα, όμως, ρατσιστικό και εθνικιστικό τρόπο. Αυτό το μίγμα δεν είναι, φυσικά, νέο, καθώς πρωτοεμφανίστηκε τον 19ο αιώνα στη Γερμανία.

Ο ναζισμός της Νέας Εποχής (προσωποποιημένη τώρα στο πρόσωπο του Ντέιβιντ Αϊκ), χρησιμοποιεί μερικές "πράσινες" ιδέες, σε σύνδεση με κάποιες συνομωτικές θεωρίες και παράγωγα ποικίλων ψευτομυστηριωδών παραδόσεων, που είναι περισσότερο θεοσοφίες.

Το πράσινο κίνημα στη Βρετανία είναι μεγάλο και αρκετά ποικίλο, αφού περιλαμβάνει αρκετές διαφορετικές ομάδες και τάσεις, από τους Άμεσους Ακτιβιστές ως την "Friends of the Earth" ("Φίλοι της Γης"), την Green Peace, το Green Party, αλλά και μια ποικιλία νεοεποχικών - μυστικιστικών τάσεων, μια αρκετά εκτεταμένη σειρά ιδεών, θεωριών και πρακτικών, που υφίστανται και δρουν κάτω από τη γενική ονομασία "πράσινοι". Δεν υπάρχουν διαχωρισμοί ανάμεσα στις ποικίλες αυτές ομαδοποιήσεις, τουλάχιστον τόσο εμφανείς.

Θα ήταν σωστό, ωστόσο, να λέγαμε ότι το πιο ριζοσπαστικό και δυναμικό κομμάτι του κινήματος αυτού είναι η "Earth First" ("Πρώτα η Γη"), που έχει στο ενεργητικό της αρκετές ενέργειες άμεσης δράσης κι εμφορείται από ειλικρινείς ελευθεριακές κι αντιεξουσιαστικές ιδέες, κάτι που δεν είναι επιδεκτικό, φυσικά, από τους νεοεποχικούς και οικοφασίστες. Η μόνη εξαίρεση σ' αυτό είναι κάποιοι μυστικιστές πράσινοι.

Πάντως, υπάρχει ένας αριθμός διαφόρων στενοκέφαλων εξουσιαστικών τάσεων ανάμεσα στο κίνημα αυτό της άμεσης δράσης, που, όμως, δεν είναι σωστό να τους κολήσουμε την επiketτα του φασίστα. Στις τάσεις αυτές περιλαμβάνεται και η Vegan Police* και κάποιοι ειρηνιστές ιδεολόγοι.

Αλλά το πρόβλημα είναι ότι ανάμεσα στο κίνημα της Νέας Εποχής οι φασίστες έχουν απλώσει τελευταία τα πλοκάμια τους. Οι φασιστικές τάσεις είναι πανταχού παρούσες στο κίνημα αυτό και εξαιτίας της αφέλειας αρκετών από τους οπαδούς του έχουν επεκτείνει τη δράση τους και τη δημοτικότητά τους. Βασικό παράδειγμα γι' αυτό είναι η μεγάλη δημοτικότητα της "Ανθρωποσοφίας" του Ρούντολφ Στάϊνερ σε εναλλακτικούς κύκλους της Βρετανίας κι ακόμα στην Γερμανία και Αμερική. Η ιδεολογία αυτή αναμνηύει αλλόκοτες ρατσιστικές πνευματιστικές θεωρίες (που, χωρίς έκπληξη, συμπεραίνουν ότι οι λευκοί Ευρωπαίοι βρίσκονται στη κορυφή της ιεραρχικής κλίμακας της ανθρωπότητας), με συστατικά όπως βιοδυναμική καλλιέργεια (μια μορφή οργανικής γεωργίας, δηλαδή, που προσπαθεί να αναπτύξει σχέσεις ανάμεσα στον καλλιεργητή και στο έδαφος).

Αρκετές ιδέες ανάμεσα στους μυστικιστικούς αυτούς "πράσινους" κύκλους έχουν τώρα περισσότερο από ποτέ μια όμοια εννοιολογική βάση μ' αυτές του κλασικού φασισμού και ειδικότερα του γερμανικού, ιταλικού και ισπανικού του μοντέλου. Επιζητείται μια επιστροφή σε μια ιδεαλιστική μυθική "χρυσή εποχή" - στην περίπτωση αυτή Κέλτικη - τη "γιορτή των αισθήσεων και συγκινήσεων", δηλαδή της συλλογικότητας και ενότητας, μέσα από

διάφορες αιτίες καθώς και μια οικειοποίηση της κουλτούρας παγανιστικών πνευμάτων και συμβόλων. Το πρόβλημα έχει γίνει περισσότερο έντονο τελευταία με την εμφάνιση ομάδων, όπως η Rainbow Ark και προσώπων όπως ο Ντέιβιντ Αϊκ*. Οι ιδέες του Αϊκ έχουν να κάνουν εμφανώς με ζητήματα όπως η ανακάλυψη της "εβραϊκής συνωμοσίας", σημειώνοντας μια αρκετά υψηλή δημοτικότητα ανάμεσα στους νεοεποχικούς, που τον βλέπουν ως γκουρού. Στα βιβλία του ("Η Εξέγερση των Ρομπότ", "Η αλήθεια θα ελευθερώσει" και "Όλα όσα βλέπει το μάτι"), κάνει λόγο για διεθνείς συνωμοσίες, όπου εμπλέκονται οι Εβραίοι (το εβραϊκό λόμπυ και η ελίτ). Δυστυχώς, η τεράστια πλειοψηφία αυτών που τον ακολουθούν, που είναι, βέβαια, νεοεποχικοί (αν και πρέπει να σημειωθεί ότι μέλη ναζιστικών ομάδων παρακολουθούν πάντα τις ομιλίες του), δεν φαίνεται να είναι ικανοί να αναγνωρίσουν τον Αϊκ γι' αυτό που πράγματι είναι και αντιπροσωπεύει, δηλαδή ένα φασίστα. Ακόμα κι όταν δημόσια κάνει δηλώσεις του τύπου: "Μια εβραϊκή κλίκα δούλεψε για να δημιουργηθούν οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι και η Ρώσικη Επανάσταση", δεν φαίνεται να ενοχλούνται από τον ρατσισμό και αντισημιτισμό του.

Πιστεύουμε ότι οι απόψεις αυτές δεν έχουν καμιά θέση μέσα στο κίνημα των πράσινων και πρέπει να τους επιτιθόμαστε σε κάθε ευκαιρία. Είναι ακόμα φανερό ότι οι ιδέες αυτές της Νέας Εποχής, οι συνωμοτικές, οι πνευματισμοί κι όλα τα συναφή, είναι μια προσπάθεια απόδρασης από την καθημερινότητα, μια προσπάθεια να ξεχαστεί η καθημερινή μιζέρια. Η πραγματικότητα είναι ότι ζούμε σε μια ανοιχτά εκμεταλλευτική και καταπιεστική κοινωνία και η απάντηση σ' αυτή βρίσκεται σε μια πραγματική λαϊκή πάλη που θα πετάξει σπιν τενεκέ των ακρήστων καθάρματα όπως τον Αϊκ και τους ομοίους του.

* Το "Ecofascism. Lessons from the German experience" των Janet Biehl και Peter Staudenmaier, έχει κυκλοφορήσει από την AKPress.

* *Veganists* είναι αυτοί που δεν τρώνε, δε φορούν και δε συναλλάσσονται με ο,τιδήποτε προέρχεται από τα ζώα, τα πτηνά και τα ψάρια. Προφανώς η Vegan Police είναι ένα είδος εσωτερικής αστυνομίας στο πράσινο κίνημα της Βρετανίας, που εποπτεύει κι αστυνομεύει τον καθένα αν ακολουθεί τις αρχές αυτές (!).

* Περισσότερες πληροφορίες για το Ντέιβιντ Αϊκ θα βρείτε στο περιοδικό "OPEN EYE".

Από τις 16 έως τις 23 Μάρτη 1997 θα γίνει στη Μελβούρνη διάσκεψη σχετικά με ζητήματα ιθαγενών. Καλούνται να συμμετάσχουν ομάδες, κινήσεις, αλλά και μεμονωμένα άτομα. Μερικά από τα θέματα θα είναι: γενοκτονία των ιθαγενών, δεσμοί των ιθαγενών με τη γη τους, θάνατοι ιθαγενών σε αστυνομικά κελιά και φυλακές της Αυστραλίας, συντονισμός δράσης κ.ά. Πληροφορίες στην ομάδα Indigenous Solidarity Group (Ομάδα Αλληλεγγύης Ιθαγενών), στο P.O.BOX. 222, Fitzroy 3065, Victoria, Australia.

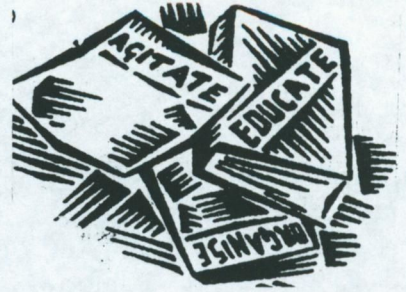
ΚΡΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΥ **“ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ** **ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ Ή** **ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΩΣ ΤΡΟΠΟΣ** **ΖΩΗΣ;”** **Η ΒΑΛΚΑΝΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ** **ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΥ**

Στη ζωή μου με έχουν αποκαλέσει με διάφορα επίθετα, όπως “όχι καλός κομμουνιστής”, “τεμπέλης” και διάφορα άλλα. Τελευταία, ο περισσότερος κακός χαρακτηρισμός εναντίον μου είναι *lifestylist* (δηλαδή αυτός που ακολουθεί ένα συγκεκριμένο τρόπο ζωής). Και μαζί με το χαρακτηρισμό αυτό έρχονται να προστεθούν μια σειρά άλλα επίθετα, όπως “ασήμαντος ερασιτέχνης”, “μπουρζουάς” κλπ., χαρακτηρισμοί που συχνά προέρχονται από κλειστές ομάδες συγγένειας και μάλιστα με αρκετά μεγάλη ευχέρεια. Ενώ, δηλαδή, οι αναρχικοί μεταξύ τους συζητούν - συμφωνώντας ή διαφωνώντας - εάν ο τρόπος ζωής (*lifestylism*) ή ο εργατισμός είναι οι καλύτεροι και πλησιέστεροι δρόμοι προς την αναρχική ουτοπία, οι περισσότεροι άνθρωποι νομίζουν ότι αναρχία δε σημαίνει τίποτα άλλο παρά μια άμυαλη καταστροφή και χάος.

Πριν αρχίσω τη μικρή αυτή κριτική του βιβλίου του Μ. Μπούκτσιν, υποθέτω ότι θα πρέπει να προσπαθήσω να δώσω έναν ορισμό της λέξης *lifestylism*, όπως αυτή γίνεται κατανοητή στον αναρχικό “χώρο”. Αν και αποτελεί εύκολη παραδοχή ότι όλος ο κόσμος ζει με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο ζωής, η χρήση αυτής της λέξης στα πλαίσια του σημερινού αναρχικού κινήματος έχει να κάνει με τους αναρχικούς εκείνους που πιστεύουν ότι το να ακολουθούν έναν όσο το δυνατόν απελευθερωτικό τρόπο ζωής (π.χ. να είναι χορτοφάγοι, να παράγουν μόνοι τους την τροφή τους, να ανακαλύπτουν τη δική τους πνευματικότητα κ.λπ.) και μέσα απ’ αυτόν να δημιουργούν εναλλακτικούς αντιθεσμούς (όπως αυτοδιδεσμευόμενους μουσικούς χώρους, κοινόβια, κοιμούνες κ.ά.), εν μέσω της σημερινής κοινωνικής κατάστασης, αυτό είναι ένα μέσο που προϋποθέτει τη σταδιακή αλλαγή της κοινωνίας.

Για μια σειρά λόγων και αιτιών ορισμένοι αναρχικοί που πιστεύουν στην ταξική πάλη και στην κοινωνική οικολογία αντιμετωπίζουν τη στάση αυτή ως ένα συνολικό ανάθεμα στη στρατηγική που αυτοί χρησιμοποιούν. Έτσι, είναι λογικό ότι οι αναρχικοί της μιας τάσης μισούν τους άλλους της άλλης τάσης, στη βάση αυτής της διαφωνίας.

Το τελευταίο βιβλίο του Μάρει Μπούκτσιν “*Social Anarchism or Lifestyle Anarchism?*” (“Κοινωνικός Αναρχισμός ή Αναρχισμός ως τρόπος ζωής;”), αποτελεί μια προσπάθεια του συγγραφέα να μας παρουσιάσει την τάση των λεγόμενων *lifestylists* ότι αντίκειται σ’ αυτή των εργατιστών αναρχικών (αναρχοσυνδικαλιστών) και διάφορα άλλα. Ενώ καταγράφει κάποιες αξιολογικές γνώμες καθώς και κάποιες κριτικές σχετικά με τη μεγάλη ποικιλία τάσεων στο εσωτερικό της αναρχικής σκέψης και κινήματος, υποδύεται βασικά τον συνηθισμένο αριστερό που διατυμπανίζει: “εγώ είμαι η

ΤΙ ΕΙΔΟΥΣ ΕΠΑ- **ΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡ-** **ΓΑΝΩΣΗ ΧΡΕΙΑ-** **ΖΟΜΑΣΤΕ ΣΗ-** **ΜΕΡΑ;**

Τα πολλαπλά προβλήματα που αντιμετωπίζει ο κόσμος σήμερα απαιτούν μια επαναστατική απάντηση. Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν σήμερα οι καταπιεσμένοι υπάρχουν, όχι επειδή η υπόσχεση της φιλελεύθερης δημοκρατίας δεν τηρήθηκε παγκόσμια, αλλά εξ αιτίας εγγενών αντιθέσεων στο φιλελεύθερο καπιταλιστικό σύστημα. Επειδή ο καπιταλισμός απαιτεί οι πολλοί να δουλεύουν προς όφελος των λίγων, η σύγχρονη κοινωνία δεν μπορεί να προσφέρει πλήρη ελευθερία σε όλους. Κι επειδή το κεφάλαιο δεν θα παραδώσει την προνομιακή του θέση χωρίς αγώνα, η πάλη για μια αληθινά ελεύθερη κοινωνία απαιτεί έναν επαναστατικό αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό και σε κάθε μορφή καταπίεσης.

Δεδομένων όλων αυτών το θεμελιακό πρόβλημα της εποχής μας είναι το τι είδους επαναστατική οργάνωση χρειαζόμαστε. Ιστορικά έχουν υπάρξει δύο απαντήσεις στο ερώτημα αυτό και η πιο συνηθισμένη είναι αυτή της ύπαρξης της πρωτοπορίας ενός μαρξιστικού - λενινιστικού κόμματος. Η πρωτοποριακή στρατηγική, από την Ρωσική επανάσταση έως σήμερα, είναι η δημιουργία ενός ελπίστου πυρήνα αγωνιστών, που θα καθοδηγήσουν τις μάζες προς την επανάσταση και παραπέρα σε μια σοσιαλιστική κοινωνία. Η στρατηγική αυτή έχει αποδειχθεί μια τέλεια αποτυχία, επειδή ακριβώς απέτυχε στην τήρηση της υπόσχεσης για πλήρη ελευθερία. Με την δημιουργία μιας κεντρικής και μη δημοκρατικής οργάνωσης, οι προσωπικές σχέσεις με την πρωτοπορία αναπαρήγαγαν τις ίδιες δομές εξουσίας στην κοινωνία, με το κόμμα στη θέση της νέας κυρίαρχης τάξης.

Η δεύτερη στρατηγική είναι λιγότερο γνωστή, αλλά τελευταία είναι δημοφιλής σε πολλούς Νοτιοαμερικανικούς κύκλους. Αυτή η στρατηγική - που θα μπορούσε να αποκληθεί μετωπική προσέγγιση για την κοινωνική αλλαγή - υποστηρίζει την δημιουργία «αυτόνομων προσωρινών ζωνών» (TAZ - Temporary Autonomous Zones), δηλαδή συλλογικών, κέντρων πληροφόρησης, κοινωνικών κέντρων και άλλων αντιεξουσιαστικών θηλάκων. Αυτά τα μέτωπα, σύμφωνα με τον ισχυρισμό αυτό, θα εμπνεύσουν την εμφάνιση χιλιάδων άλλων TAZ, κατά οργανωτικό τρόπο στην υπόλοιπη κοινωνία, μετασχηματίζοντάς την, χω-

αίς την ύπαρξη κάποιου κέντρου εξουσίας ή μιας ιεραρχικής αλυσίδας εντολών. Αυτή η στρατηγική είναι αξιοθαύμαστη για την κριτική της ενάντια στην εξουσία και για την δέσμευσή της για αποκεντρωμένες μορφές οργάνωσης. Όμως είναι μη πραγματική ως ένα βαθμό, γιατί δεν παρουσιάζει κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο άμεσης αμφισβήτησης και κατάργησης των θεμελιωδών δομών της κρατικής εξουσίας, ούτε προτείνει κάποιον τρόπο για την αμεσοδημοκρατική συνένωση των πολλών ΤΑΖ και μετώπων για την δημιουργία ενός οράματος ελεύθερης κοινωνίας.

Η αναποτελεσματικότητα των δύο αυτών στρατηγικών απαιτεί διαφορετική απάντηση. Μια τρίτη άποψη θα μπορούσε να ονομαστεί επαναστατικός πλουραλισμός. Βασίζεται στην αντίληψη για το πως θα μοιάζει ένα μαζικό κίνημα ενάντια στην καταπίεση τον 21ο αιώνα. Ενώ για τα τέλη του 19ου αιώνα και των αρχών του 20ού ο στόχος των κινημάτων ήταν η οργάνωση των βιομηχανικών εργατών.

Το τοπίο του καπιταλισμού και ιμπεριαλισμού, που συνεχώς αλλάζει, έχει γίνει πολύ περισσότερο περίπλοκο σήμερα. Αυτή ποικιλία και η διαφορετικότητα θα αντανakλούνται αναπόφευκτα και στα κινήματα ενάντιά τους. Οι αγώνες των γυναικών, των έγχρωμων και των καταπιεσμένων εθνικοτήτων σε όλο τον κόσμο, δεν είναι πλέον δευτερεύουσες ως προς τον αγώνα του «προλεταριάτου» (πραγματικά ήσαν ποτέ!), αλλά συνιστούν την δυνατότητα, μέσα στον πλουραλισμό τους, να γίνουν τα θεμέλια των νέων μαζικών κινήματων. Τί θα φέρει αυτούς τους διαφορετικούς αγώνες και τους ανθρώπους μαζί; Μόνο μια σοβαρή προσπάθεια μπορεί να τους ενώσει σε ένα ριζοσπαστικό, δημοκρατικό και πλουραλιστικό κίνημα, που θα στηρίζει την αυτονομία τους και θα αμφισβητεί την υπάρχουσα εξουσιαστική δομή. Αυτός είναι ο επαναστατικός πλουραλισμός.

Αν τα μαζικά κινήματα του 21ου αιώνα πρόκειται να είναι πλουραλιστικά, ποικίλα και να προέρχονται από διαφορετικές τοποθεσίες, ποιός είναι ο ρόλος μιας επαναστατικής οργάνωσης; Μια τέτοια οργάνωση δεν θα πρέπει να προσπαθήσει να γίνει πρωτοπορία και να αναγκάσει ολόκληρο το κίνημα να συμμορφωθεί με την ιδεολογία της ή να γίνει κάτι το κατώτερο μέσα στα όργανά της. Όμως κάτι τέτοιο δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει λόγος ύπαρξης επαναστατικής οργάνωσης, όπως υποστηρίζει ο ισχυρισμός της στρατηγικής μετώπου. Ο ρόλος μιας επαναστατικής οργάνωσης δεν είναι να οδηγήσει το κίνημα, αλλά να συμμετάσχει σ' αυτό και μέσα από μια τέτοια συμμετοχή θα πρέπει να επιδιωχθούν δύο, πράγματα: 1) να υποστηρίξουμε ένα όσο το δυνατόν μαζικό, ριζοσπαστικό και δημοκρατικό κίνημα, που θα δίνει στον κάθε ένα την δυνατότητα να συμμετάσχει ισότιμα σ' αυτό και 2) να υποστηρίξουμε την αντιεξουσιαστική μας πολιτική στο κίνημα αυτό, ώστε να το επηρεάσουμε να α-

λήθεια και το φως". Έτσι παίζει, με το να υπεραπλουστεύσει αρκετά τα πράγματα, τοποθετώντας τις ιδέες του σιτουασιονισμού, του πρωτογονισμού (anarcho-primitivism), του αναρχοπάνκ, του αναρχο-μυστικισμού και διάφορα άλλα - που ούτε καν μπαίνει στον κόπο να μας μιλήσει πιο εκτεταμένα γι' αυτά - στο ίδιο τσουβάλι, ορίζοντάς τα ως lifestyle.

Δε θα αναφερθώ περιληπτικά σε όλες του τις διαφωνίες, επειδή θεωρώ ότι το βασικό ελάττωμα στο βιβλίο αυτό του Μ. Μπούκτσιν δεν είναι η προσπάθεια εξειδίκευσης κάποιων πραγμάτων, αλλά το ότι κάποια ήδη δεδομένα στο εσωτερικό του σημερινού αναρχικού κινήματος τα θεωρεί ασήμαντα, καθώς και το γεγονός ότι δε δίνει δικαίωμα στον οποιονδήποτε να εκφράσει μια διαφωνία για ομάδες που δε συμφωνεί μαζί τους, βάζοντας στο ίδιο τσουβάλι τις διαφορετικές ιδέες χιλιάδων ανθρώπων. Κι όλα αυτά στη βάση αν η δραστηριότητά τους είναι περισσότερο ακτιβιστική ή προσωπική. Επιπλέον, προσπαθεί να στηρίξει τις διαφωνίες και κατηγορίες του σε όσα έχουν γράψει κατά καιρούς γνωστά περιοδικά, όπως το "Anarchy", το "Fifth Estate" κ.ά., περιοδικά που επανειλημμένα έχουν γράψει ότι δεν εκπροσωπούν παρά μόνο τους εαυτούς τους.

Ίσως ο Μ. Μπούκτσιν πρέπει να δεχθεί ότι διαφωνεί περισσότερο με μια χούφτα άλλων θεωρητικών και όχι με κάποιο υπάρχον κίνημα.

Προσωπικά δεν πιστεύω ότι είναι τόσο σπουδαίο να εκφράζονται απόψεις και να αναλαμβάνονται πολιτικές δραστηριότητες στο όνομα της "κοινωνικής οικολογίας", του πανκ, του αναρχοσυνδικαλισμού, του αναρχομυστικισμού ή οτιδήποτε άλλο. Το σημαντικό είναι κατά πόσο οι απόψεις και οι δραστηριότητες αυτές είναι αποτελεσματικές (συνειδητά ή ασυνειδητά) στο να φέρουν πλησιέστερα την κοινωνική αλλαγή, την ισότητα, την ασφάλεια, έναν υγιή πλανήτη κ.λπ. σε ένα δοσμένο χώρο και χρόνο. Δεν μ' ενδιαφέρει εάν μια ομάδα ή ένα άτομο ακολουθεί το lifestyle ή όχι. Δε βασίζω την υποστήριξή μου σ' αυτούς σε κάτι τέτοιο, αλλά σε μια σειρά παραγόντων, όπως το επίπεδο της οργάνωσης, η αποτελεσματικότητα των δραστηριοτήτων, το εάν είναι ανοικτοί σε εξωτερικές ιδέες κι επιδράσεις, το επίπεδο της δράσης, είτε ασχολούνται καθαρά με θεωρητικά ζητήματα, είτε με πρακτικά.

Αναρχικοί όλων των τάσεων έχουν αποδείξει ότι είναι τεμπέληδες, αναποτελεσματικοί και εξουσιομανείς, ενώ διάφοροι άλλοι που εγώ έχω συναντήσει μπορεί να μην αυτοχαρακτηρίζονται ως αναρχικοί, αλλά έχουν κάνει μια αξιόλογη αποτελεσματική κοινωνική δουλειά με έναν μη ιεραρχικό τρόπο. Γι' αυτό, για μένα ο αποφασιστικός παράγοντας δεν είναι τι είδους αναρχικός είναι ο αναρχικός, αλλά τι είδος ανθρώπου είναι.

Ενώ ο Μ. Μπούκτσιν βασίζει την κριτική του στο πρώτο σκέλος.

Αν ρίξουμε μια ματιά στις αντιτεχνολογικές και κομμουναλιστικές του ιδέες θα δούμε ότι υπάρχουν ένα σωρό μπερδεμένοι διάλογοι που δε διαφέρουν σε τίποτα από αυτούς τους μυστικιστικούς που ο ίδιος κατηγορεί. Μερικές φορές ο μυστικισμός και η απόρριψη της λογικής της προόδου χρησιμοποιείται από δημαγωγούς για να μετατρέψουν τους ανθρώπους σε κοπάδια. Αλλά υπάρχει ακόμα αφθονία παραδειγμάτων επιστημονικής ανάλυσης κι αθεϊσμού που έχουν χρησιμοποιηθεί για τον ίδιο σκοπό. Η

ANARCHY!

σταλινική Ρωσία και η ναζιστική Γερμανία ενσωμάτωσαν κάποιες ιδέες ταξικής πάλης κι επιστημονικότητας με τόση επιτυχία μέσα σε ιδεολογικούς μηχανισμούς που κατέστρεψαν την ίδια τη ζωή των λαών τους. Όλες οι ριζοσπαστικές τάσεις, επίσης, έχουν λίγο ως πολύ ενσωματωθεί από την εξουσία, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, όπως για παράδειγμα η μεταστροφή του πανκ σε βιομηχανία διασκέδασης, οι γίπες σε γιάπες, οι ριζοσπάστες συνδικαλιστές σε αφεντικά συνδικάτων κ.ο.κ. Κάθε φιλοσοφία, ιδεολογία κ.λπ. μπορεί να μανουβραριστεί, να παραλλαχθεί και να ενσωματωθεί από την εξουσία. Για μένα το σπουδαιότερο είναι να πάρουμε τα καλύτερα στοιχεία από όλες και να τα ενώσουμε, συνθέτοντας μια φιλοσοφία σχετική με το τι γίνεται στον κόσμο τώρα.

Η ατέλειωτη εξιστόρηση αποτυχιών από εκείνους που ο Μ.Μπούκτσιν θεωρεί *lifestylists* είναι γελοία, επειδή καταλήγει μόνο στο συμπέρασμα ότι πάντα η άρχουσα τάξη είναι αυτή που κερδίζει και ό,τι αποσπάται απ' αυτήν είναι περιορισμένο. Όμως το σημαντικότερο είναι να δούμε γιατί συγκεκριμένα ριζοσπαστικά κινήματα έχουν αποτύχει και όχι να λέμε πως ό,τι κάνουμε είναι σωστό εξαιτίας αυτών. Αναρωπιέμαι αν ο Μ. Μπούκτσιν έχει κάνει ποτέ την αυτοκριτική του κι εάν μια τέτοια επίθεση ενάντια σε ένα μέρος του κινήματος είναι σωστή. Με το να διαχωρίζει κατ' αυτό τον τρόπο επεκτείνει τη διαμάχη στο εσωτερικό του αναρχικού κινήματος και ενισχύει το μέτωπο εκείνο των ιδεολογικών παρωπίδων, έτσι που αποσπά την προσοχή του κόσμου από το τι κάνουμε τώρα, σήμερα. Το ερώτημα δεν είναι αν προτιμάμε το χ ή το ψ είδος αναρχισμού, αλλά ποιά επίδραση έχουν οι ιδέες μας τόσο στη δική μας ζωή, όσο και στον άλλων.

Η στενόμυαλη σκέψη του Μπούκτσιν είναι, δυστυχώς, ενδημική στο εσωτερικό του αναρχικού κινήματος κι έχει κάνει αρκετούς - παρότι πιστεύουν στην αποτελεσματικότητα του να "είναι αγενείς", ή να ακολουθούν λογικές του στυλ "σαμποτάρισε τις βασικές βιομηχανίες", "σκότωσε τους πλούσιους" ή "υποστήριξε τον ταξικό πόλεμο" - να πιστεύουν ότι είναι οι ακολουθητές της μας και μόνης αλήθειας. Ενώ δέχονται να συζητήσουν ιδέες και στρατηγικές με τον καθένα, οποιαδήποτε ώρα και στιγμή, από την άλλη δεν μπορώ να δεχθώ αυτά που ο Μ.Μπούκτσιν και οι γέρω του προσπαθούν να εισαγάγουν στο αναρχικό κίνημα.

Υπάρχουν κάποιες αναφορές στο εν λόγω βιβλίο του Μ.Μπούκτσιν, όπως το κεφάλαιο με τίτλο "The left that was" ("Η αριστερά που ήταν"). Κάποιος που είναι τόσο "ρομαντικός", όσο ο Μ.Μπούκτσιν, δεν θα έπρεπε να καταβάλει προσπάθεια να μιλήσει για το παρελθόν σε ένα κείμενο που ίσως θα έπρεπε να ονομαστεί "Πριν την πτώση". Ενώ είναι καθαρό ότι η αριστερά του παρελθόντος είχε σχέση με την κοινωνία, σήμερα γίνεται εξίσου καθαρό ότι είναι απύσχα απ' αυτήν. Φοβάμαι ότι αυτό είχε να κάνει περισσότερο με τους τρόπους παρέμβασης από "χίππυς" ή *lifestylists* του τότε, που είναι, βέβαια, υπεύθυνοι και για τους τρόπους παρέμβασης του σήμερα. Το κείμενο "Η αριστερά που ήταν" βρήκε φραξιονισμού, σεξισμού, εσωτερικής βίας, ξεπουλήματος, ιμπεριαλισμού, εξουσιασμού και ομοφοβίας, καταστάσεις που, βέβαια, είναι σύμφυτες με αυτήν του επαναστατικού "ηρωισμού" και της "συντροφικότητας". Ένα γρήγορο διάβασμα ελάχιστων βιβλίων, γραμμένων από αναρχικές γυναίκες την εποχή εκείνη (Εμμα Γκόλντμαν,

γωνιστεί ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας και καταπίεσης.

Βέβαια ένα τέτοιο κίνημα δεν υφίσταται τώρα σε κανένα μέρος της γης. Δεν προσποιούμαστε ότι είμαστε ικανοί να πετύχουμε ως δια μαγείας κάτι τέτοιο, ούτε μπορούμε να το δημιουργήσουμε με εμείς οι ίδιοι. Αυτό είναι δουλειά των καταπιεσμένων. Αλλά μπορούμε να συμμετέχουμε σε μικρά κινήματα, προσβλέποντας όχι μόνο στην νίκη τους, στην νίκη αυτών των μικρότερων αγώνων, αλλά, επίσης, και στο να τα ενώσουμε σε ένα μεγαλύτερο κίνημα, μέσω, βέβαια, της ενεργούς συμμετοχής μας και υπερασπίζοντας τις ιδέες μας με ελεύθερο και ανοιχτό τρόπο.

Ζευγαρωμένοι με τον επαναστατικό πλουραλισμό, μπορούμε να προτείνουμε μια φόρμουλα για την οικοδόμηση ενός νέου κόσμου, μέσα στο περίπλοκο και συγχυσμένο κύτταρο του φριχτού κόσμου στον οποίο ήδη ζούμε.

(Το μεγαλύτερο μέρος αυτού του κειμένου προέρχεται από κείμενο της αμερικάνικης αναρχικής εφημερίδας *Love and Rage*,

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ!!!

Η ΑΝΑΔΥΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

BİRİMİZ BİLE ÖZGÜR DEĞİLSE
HEPİMİZ TUTSAGIZ

ΙΔΕΩΝ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
"ΟΥΤΕ ΘΕΟΣ - ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΗ"
400 ΔΡΧ ΜΕ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ

Μπόξαρ Μπέρθα, Βολταιρίν ντε Κλερ κ.ά.), δείχνει αυτά ακριβώς τα προβλήματα κι ακόμα ότι τα κινήματα στα οποία οι ίδιες συμμετείχαν είχαν αρκετό σεβασμό για την αβάντ γκαρντ και τον ατομισμό κ.ά., περισσότερο απ' ό τι οι lifestylists σήμερα.

Ο Μ. Μπούκτσιν έχει, φυσικά, δώσει στο παρελθόν σημαντικές συνεισφορές στη σημερινή αναρχική σκέψη και στην εξέλιξή της. Όμως συνεχίζει να είναι στενόμυαλος και να δημαγωγεί τόσο καθαρά μέσα απ' αυτό το νέο του βιβλίο.

(Άρθρο του Iain McIntyre στο αριστερό μη σεχταριστικό περιοδικό της Μελβούρνης "Rank and File News", τεύχος 24, Φλεβάρης - Μάρτης 1996. Ο Iain McIntyre είναι αναρχικός, από τους συντελεστές του φανζίν "Woozy" και του βιβλίου "How to make trouble and influence people" καθώς και της κίνησης "Critical Mass", μιας κίνησης ποδηλατιστών που διοργανώνουν "σαφάρι" στους δρόμους της πόλης ενάντια στην ιδεολογία του αυτοκινήτου).

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΤΟΜ ΜΠΑΡΚΕΡ

Ο Τομ Μπάρκερ ήταν ένας διακεκριμένος αναρχοσυνδικαλιστής ακτιβιστής της I.W.W. ("Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου") και κατηγορήθηκε για την έκδοση και διακίνηση της αφίσας που δημοσιεύεται παρακάτω, το 1916 και η οποία θεωρήθηκε από τις κρατικές αρχές ως "επιζήμια για τη στρατολόγηση" (!). Η I.W.W. αγωνιζόταν τότε ενάντια στην υποχρεωτική στρατολογία που ήθελε να επιβάλει η κυβέρνηση κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, συμμετέχοντας στο πλευρό των συμμάχων της, της Αντάντ. Πολυάριθμοι Αυστραλοί αρνήθηκαν να γραφτούν στους στρατολογικούς καταλόγους σε δύο ξεχωριστά δημοψηφίσματα κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου.

Ο Τομ Μπάρκερ καταδικάστηκε σε έξι μήνες φυλάκιση, μια απόφαση που δεν εκτελέστηκε, μετά από ένα κίνημα αλληλεγγύης. Αλλά, τελικά, η αυστραλιανή κυβέρνηση κατάφερε να τον φυλακίσει για μια άλλη κατηγορία και τον απέλασε στη Χιλή (!).

Η αυστραλιανή ιστορία είναι γεμάτη από τέτοια παραδείγματα ποινικοποίησης, φυλάκισης κι απελάσεων εργαζομένων και άλλων ανθρώπων που προσπάθησαν να θέσουν τις βάσεις για μια κοινωνία ισότητας στην ήπειρο αυτή.

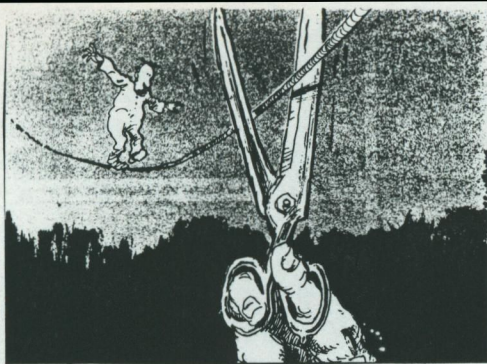
Η αφίσα σε ελεύθερη μετάφραση - και κάπου σαρκαστικά - λέει: "ΣΤΑ ΟΠΛΑ! Καπιταλιστές, παπάδες, πολιτικοί, σπιτονοικοκύρηδες, εκδότες εφημερίδων και άλλοι πατριώτες. Η πατρίδα σε χρειάζεται στα χαρακώματα!! Εργάτες ακολουθείστε τα αφεντικά σας".

To Arms!

Capitalists, Parsons,
Politicians, Landlords,
Newspaper Editors and Other
Stay-At-Home Patriots.

your country needs
YOU
in the trenches!!

WORKERS
Follow your Masters

Χρειαζόμαστε την τέχνη;

Πολιτιστικά σκουπίδια, «καλλιτεχνικά» προϊόντα υποκουλούρας για μαζική κατανάλωση από την καταπιεζόμενη κοινωνική πλειοψηφία. Εξουδετέρωση των όποιων αντιστάσεων. Ελιτισμός και ταξικοί φραγμοί. Η τέχνη ως εμπόρευμα και έμποροι - σπόνσορ στη τέχνη της συσσώρευσης κέρδους. Η εξουσιαστική τέχνη σε όλες της τις μορφές, συναπαρτίζει τον ιδεολογικό μηχανισμό της ταξικής κυριαρχίας, νομιμοποιώντας την κοινωνία της εκμετάλλευσης και της βαρβαρότητας του κρατισμού.

Μπροστά σε όλο αυτό το ασφυκτικό πλέγμα των κρατιστικών εκφράσεων με την μορφή της τέχνης, τι έχουμε εμείς να αντιπαραθέσουμε; Με τι μπορούμε να αντιπαλέψουμε την εμπορευματοποίηση, το κέρδος, τα υποπροϊόντα, την τέχνη για λίγους κι εκλεκτούς, τις σχέσεις εξουσίας που γεννιούνται μέσα απ' όλα αυτά;

Χρειαζόμαστε μια τέχνη μαχητική και ανταγωνιστική απέναντι στο εξουσιαστικό σύστημα, απέναντι σε κάθε κρατιστική μορφή τέχνης, σε κάθε τέχνη που διαιώνίζει την κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου.

Χρειαζόμαστε μια τέχνη ριζικά αντίθετη σε κάθε είδος ραϊκισμού, τόσο αυτού του συστήματος, όσο και του υποτιθέμενου προοδευτικού, του αριστερού ραϊκισμού, που οδηγεί αναπόφευκτα στη πολιτιστική και κοινωνική αποεπένδυση, στην παθητικοποίηση και αλλοτρίωση.

Χρειαζόμαστε μια τέχνη εχθρική απέναντι στον ελιτισμό και κοσμοπολιτισμό, που αποτελεί την άληθη όψη του ελιτισμού. Απέναντι στον ελιτισμό μιας κάστας λίγων μυημένων, προσδίδοντάς της καθαρά ταξικά χαρακτηριστικά.

Χρειαζόμαστε μια τέχνη απαλλαγμένη από κάθε είδος βραβερού ιδεολογήματος και στοιχείου, μια τέχνη που να αρνείται τις δοσμένες από την ίδια την εξουσία κάθε φορά συνθήκες και όρους κυριαρχίας.

Χρειαζόμαστε μια τέχνη κόντρα σε κάθε είδους εμπορικότητα, μάρκετινγκ, άμεση ή έμμεση υπαγωγή της στις ανάγκες των κεφαλαιοκρατών για κερδοσκοπία.

Χρειαζόμαστε μια τέχνη που να είναι φορέας ριζοσπαστικών, επαναστατικών ιδεών, να σπάει τους κάθε είδους φραγμούς που περιορίζουν την επαφή της κοινωνίας με αυτήν, να διευρύνει την ίδια την τέχνη πέρα από τα στενά και παραπλανητικά όρια του «ραϊκού».

Χρειαζόμαστε μια τέχνη ανταγωνιστική σε κάθε μορφή ενσωμάτωσης στον πολιτισμό της βαρβαρότητας, να δίνει οράματα, να προκαλεί ανεπούλτητα ρήγματα στο κράτος και στους ιδεολογικούς του μηχανισμούς, προβάλλοντας τις απελευθερωτικές αξίες.

Χρειαζόμαστε μια τέχνη απελευθερωτική που να συμβάλλει στη διαμόρφωση ελεύθερων, κριτικά σκεπτόμενων ανθρώπων, να προβάλλει τον πραγματικό ρόλο του ανθρώπινου γένους και σε συνδυασμό με την ελευθεριακή παιδεία να αποτελέσει μια από τις προωθητικές δυνάμεις για την κοινωνική ανατροπή.

Χρειαζόμαστε μια τέχνη να στέκεται ενάντια σε κάθε μορφή στρατευμένης τέχνης και κουλούρας, ενάντια στον οποιοδήποτε «σοσιαλιστικό ρεαλισμό», που δεν είναι άλλος από τις παραγγελίες έργων τέχνης από κρατικούς ή κομματικούς ινστρούκτορες για τον εξωραϊσμό του συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.

Χρειαζόμαστε μια τέχνη να στέκεται κριτικά απέναντι όχι μόνο στον λεγόμενο «σοσιαλιστικό ρεαλισμό», αλλά κι ενάντια στις δυτικές πρωτοπορίες του 20ού αιώνα, να απορρίπτει την μονοθητική και μονοδιάστατη δουλική απεικόνιση της πραγματικότητας και την επιτηδευμένη απλοϊκότητα, που οδηγούν στη κοινωνική στασιμότητα και την παρακμή και μετατρέπουν τους ανθρώπους σε άβουλη μάζα και παθητικούς δέκτες αλλοτρίωσης.

Χρειαζόμαστε μια τέχνη να μπορεί να μετατοπίζει συνειδήσεις και να δημιουργεί όλο και νέα προβλήματα στους κυρίαρχους, να τους μετρέπει τον ύπνο σε εφιάλητη, να αμφισβητεί διαρκώς και να προωθεί κάθε ρήξη μαζί τους.

Χρειαζόμαστε μια τέχνη επαναστατική, αναρχική, που να προτάσσει τις αξίες της ανατροπής, της κοινωνικής επανάστασης, με στόχο την αναρχική κοινωνία.

Asia-Pacific Anti-Militarism Forum

A conference for activists
struggling against militarism
in the Asia-Pacific region

28 March - 1 April 1997
Melbourne Australia

Από τις 28 Μάρτη έως την 1 Απρίλη 1997, οργανώνεται από την κίνηση Campaign Against Militarism (Εκστρατεία Ενάντια στο Μιλιταρισμό), φόρουμ όπου θα συζητηθούν θέματα μιλιταρισμού και αντιμιλιταρισμού στην Ασία και στην περιοχή του Ειρηνικού, εμπόριο όπλων, καταστολή, σχέσεις ανάμεσα σε βιομηχανοποίηση, καπιταλισμό και μιλιταρισμό στη συγκεκριμένη περιοχή, ο στρατιωτικός ρόλος της Αυστραλίας στην περιοχή, γυναίκες και μιλιταρισμός, εκπαίδευση και μιλιταρισμός κ.ά. Το φόρουμ θα γίνει στο Δημαρχείο του Μπράνσγουϊκ (Brunswick Town Hall). Πληροφορίες στο P.O. BOX 1351, Collingwood 3066, Victoria, Australia ή στο P.O. BOX 186, Northbridge, Western Australia, Australia.